

Hugo Bouter

De vloek van de wet

“Want allen die op grond van werken van de wet zijn, zijn onder de vloek; want er staat geschreven: ‘Vervloekt is ieder die niet volhardt in alles wat geschreven staat in het boek van de wet, om dat te doen’ (...). Christus heeft ons vrijgekocht van de vloek van de wet door voor ons een vloek te worden. Want er staat geschreven: ‘Vervloekt is ieder die aan een hout hangt’”.

Galaten 3:10, 13

Waarom kan ik mij niet beroemen op mijn goede werken, de dingen die Gods wet van mij vraagt? De kwestie is dat wie zich op de grondslag van de wet plaatst, onder de vloek van de wet verkeert. De wet van Mozes was een met een vervloeking bekrachtigd verdrag tussen God en het volk Israël. De zegen of de vloek was niet willekeurig. Omdat allen zondaars waren, rustte de vloek van de wet, d.i. het doodsoordeel, op hen allen. Op de berg Ebal, de berg van de vloek, waar al de woorden van de wet op grote met kalk bestreken stenen te lezen waren, klonken uitsluitend vervloekingen. Het volk stelde zichzelf onder de vloek van de wet door 'Amen' te zeggen op de uitgesproken vervloekingen, twaalf in getal (Deut. 27). De vloek gold dus het gehele volk.

Het was een stelsel van vervloeking en zelfvervloeking, vanwege de zondigheid van de natuurlijke mens. Als de mens geen zondaar was geweest, had hij inderdaad een eigengerechtigheid kunnen opbouwen op grond van zijn trouw aan de wet van Mozes. Wat de zelfvervloeking betreft, is dit in het Oude Testament al te vinden in Numeri 5:21-27 bij de wet op de jaloezie. De symbolische handeling van het drinken van het bittere water, dat de vloek bracht, stelde de ontrouwe partner tot een vloek onder haar volk.

Bij de verbondsvernieuwing in het land Moab in Deuteronomium 29:12-29 is sprake van 'heel de vervloeking', die in het boek van de wet stond opgetekend. De vervloekingen bekrachtigden het doodsoordeel. Daarom spreekt Mozes ook over 'dit met een vervloeking bekrachtigde verdrag of verbond' met de Israëlieten. Gelukkig had God ook nog 'de verborgen dingen' van het evangelie en de komst van Zijn Zoon in petto (Deut. 29:29), anders zou er geen hoop zijn geweest voor het volk van God.

Na de ballingschap is het niet anders. De uitdrukking 'komen in de vloek en in de eed' (SV), of: 'onder zelfvervloeking en onder ede' (NBG-vert.) in Nehemia 10:29 betekent een eed aangaan met bepaalde straffen: het over zichzelf afroepen van vernietiging als men ontrouw is aan de bepalingen van de wet. In het verlengde hiervan ligt ook wat de Joden deden in Jeruzalem, die zichzelf vervloekten om Paulus te doden (Hand. 23:12-22).

De wet brengt mensen altijd onder de vloek, en toont aan dat zij zondaars zijn en overtreders van de wet. De wet was de bediening van de dood en van de veroordeling (2 Kor. 3:7, 9). De apostel waarschuwt de Galaten dan ook, die zich onder de wet wilden plaatsen en door de wet gerechtvaardigd wilden worden. Zij moesten zich niet meer onder een slavenjuk laten binden. Christus heeft de vloek van de wet op Zich genomen door voor ons een vloek te worden en in onze plaats het doodsoordeel te ondergaan op het kruis. Hij is gestorven om onze overtredingen en opgewekt om onze rechtvaardiging (Rom. 4:25). De vervulling van de wet is alleen mogelijk door een wandel in de kracht van de Geest, in gelijkvormigheid aan Christus (Gal. 5).

Oude Sporen 2015

